

Stedelijk
Museum

BUREAU
AMSTERDAM

NO 35

ROZENSTRAAT 59 / 1016 NN AMSTERDAM

TEL 31(0)20 4220471 / FAX 31(0)20 6261730

the dreamkeeper

a project by
alicia framis

24 01 98

08 03 98

THE DREAMKEEPER

Eenzame nachten? Bel de Droombewaarder. Veertig dagen lang is zij in de stad. Ze wandelt door de straten in haar Sterrenjurk, op haar Maanschoenen, met haar slaapmatje in de hand. Maak een afspraak en zij komt. Twaalf uur lang wijkt zij niet van uw zijde. Zolang u niet slaapt, waakt zij. In de ochtend pakt zij haar matje en vertrekt. Vraag niet wat er in die tussentijd gebeurt. Dat hangt van uw dromen af. *The Dreamkeeper*, het nieuwste project van de Spaanse kunstenaar Alicia Framis (Barcelona, 1967), is een *work in progress*. Het start in Bureau Amsterdam en krijgt later in het jaar in het buitenland een vervolg. Dit werk tekent Framis' bijzondere kunstopvatting. Zij is van mening dat de potentie van kunstobjecten om gevoelens en gedachten over te brengen, relatief is. Ze is er heilig van overtuigd dat ze als kunstenaar haar publiek beter bereikt via direct emotioneel en fysiek contact. Daarom produceert ze zo min mogelijk kunstvoorwerpen en schept ze de voorwaarden voor bijzondere en persoonlijke ervaringen. Haar werk wordt wel 'sociale sculptuur' genoemd, of 'de nieuwe performance'.

Uiterlijk bestaat er een aantal overeenkomsten met de traditionele performance, zoals die in de jaren zeventig ontwikkeld werd. Ruim twintig jaar geleden stelde Marina Abramovic zichzelf ook ter beschikking van haar publiek. Ze stond naakt in haar galerie, op een tafeltje naast haar lagen allerhande voorwerpen, waaronder een pistool, klaar voor gebruik - en ja hoor, een van de bezoekers zette het pistool tegen haar hoofd, al haalde hij de trekker niet over.

Bij *The Dreamkeeper* is, net als bij Abramovic, sprake van een live optreden van de kunstenaar, die de voorwaarden schept voor direct menselijk - en mogelijk fysiek - contact. Beide kunstenaars stellen zich kwetsbaar op en weten tevoren niet wat er gaat gebeuren en hoe ze zullen reageren. Maar daar houdt de vergelijking op. De inzet van Framis' 'nieuwe, sociale performance' is niet het aftasten of slechten van haar eigen grenzen, die van anderen of die van de kunst. Evenmin is ze erop uit om de kunst met een nieuwe uitdruktingsvorm te verrijken. In haar zoektocht naar 'kunst die leven geeft' richt ze zich direct op haar publiek. Ze zoekt naar 'wat mensen van nu', eenzame mensen in de grote stad, 'nodig hebben', afhankelijk van de situatie en de plek. Wat haar betreft zijn dat geen 'dode dingen' als objecten of sculpturen op sokkels, noch metaforen of grootse gebaren, maar intimiteit, inhoud, verbeelding en poëzie. Vorm en esthetiek van

THE DREAMKEEPER

Suffering from lonely nights? Phone the Dreamkeeper. She's in town for forty days, wandering through the streets with her sleeping mat wearing her Star Dress and Moon Shoes. If you make an appointment she'll come to you. For twelve hours she'll stay by your side. As long as you don't sleep, she'll watch. In the morning she'll pick up her mat and leave again. Don't ask what will happen in the period in between. It all depends upon your dreams.

The Dreamkeeper, the latest project by the Spanish artist Alicia Framis (Barcelona 1967), is a work in progress. Beginning in Bureau Amsterdam, it will be continued abroad later this year. This work is characteristic of Framis's own particular interpretation of art. She believes that the potential of art objects to communicate emotions and thoughts is limited. She is utterly convinced that as an artist she can best reach her public through direct emotional and physical contact. This is why she produces as few art objects as possible and creates the conditions for unusual and personal experiences. Her work has been called 'social sculpture' or 'new performance art'.

Superficially her work shares a number of characteristics with the tradition of performance art that developed in the 1970s. More than twenty years ago, Marina Abramovic too placed herself at her public's disposal. She stood naked in a gallery. On a table beside her lay an assortment of objects including a loaded pistol, and yes, one of the visitors picked up the gun and held it to her head, though he didn't pull the trigger.

The Dreamkeeper, like Abramovic's work, is also a live performance by the artist which creates the conditions for direct human - and possibly physical - contact. Both artists place them-

selves in vulnerable positions, never knowing what might happen or how they will respond. But this is as far as the similarities go. The intention behind Framis's 'new, social performance' is not to test or break down her own boundaries, other people's or the boundaries of art. It is also not her intention to enrich art with a new form of expression. In her search for 'art that gives life' she addresses her public directly. She searches for what 'the people of today', lonely people in the big city, 'need', depending on the situation and the place. As far as she is concerned, these are neither 'dead things' like art objects or sculptures on plinths, nor metaphors or grand gestures. What is needed is intimacy, content, imagination and poetry. The form and aesthetics of her projects - not forgetting the publicity surrounding them - are, of course, all paid the necessary attention. But she repeatedly emphasizes that content and personal interaction with her public are of primary importance.

This vision has its limitations. Her contribution to Festival a/d Werf in Utrecht was the work *Compagnie de Compagnie*, an escort bureau at Utrecht Central Station where lonely travellers could acquire a companion to accompany them on their trip to one of the festival's locations. The escorts were all identical twins - experts at togetherness. The work existed for the duration of the festival. The only tangible remains left at the end was the poster for *Compagnie*. The *Walking Monument*, with which Framis won the Prix de Rome at the end of last year, had an even more limited life span. A 'tower' of people stood on the Dam Square in Amsterdam on the location of the National War Monument for exactly one minute. Here too the artwork was an experience. Everyone present participated either as an acrobat

haar projecten, en niet te vergeten de publiciteit eromheen, krijgen uiteraard de nodige aandacht. Maar, zegt ze telkens opnieuw met nadruk, op de eerste plaats komen de inhoud en het persoonlijke contact met haar publiek.

Die visie heeft zijn beperkingen. Haar bijdrage aan het Festival a/d Werf in Utrecht was de *Compagnie de Compagnie*, een escortbureau op het Centraal Station waar eenzame reizigers gezelschap konden krijgen op hun tocht naar een van de festivallocaties. De escorts bestonden uit een-eiige tweelingen, experts in het samenzijn. Het kunstwerk bestond zo lang als het festival duurde. Het enige tastbare wat daarna overbleef, was het affiche van de Compagnie. Het *Walking Monument*, waarmee Framis eind vorig jaar de Prix de Rome won, had een nog veel beperktere levensduur. Precies één minuut stond een 'toren' van mensen op de Dam, op de plek van het Nationaal Monument. Ook hier was het kunstwerk een ervaring. Alle aanwezigen waren deelnemers als acrobaat, als lid van de kring directe omstanders die als sokkel fungeerde of als onderdeel van het spektakel. En ook hier rest - behalve een enkele, buiten Framis' toedoen om geschoten foto of dia - uitsluitend de herinnering aan een bijzonder samenzijn. Plus de verhalen erover en, niet te vergeten, de gedachten waar-toe dit 'beeld' uitnodigt: over wat een monument in een democratische maatschappij als de onze is en zou kunnen zijn.

Voor musea zijn deze projecten extreem lastig; ze zijn immers niet conserveerbaar. Maar als het aan Framis ligt, hebben haar projecten geen vastere vorm dan deze. Dat betekent dat haar werk slechts tijdelijk bestaat en een zeer beperkte groep mensen bereikt. Met andere woorden: ze maakt een elitair soort kunst. Framis vindt dat niet erg. Ze gelooft niet in kunst voor 'een groot publiek' of in de zogenaamde eeuwigheidswaarde van schilderijen en beelden. Alleen de directe ervaring telt, stelt zij, dode objecten kunnen die nooit overbrengen. "De magie van het leven komt tot uiting in de beleving van een intens moment, dat nooit meer terugkomt. Kunstenaars kunnen wel willen dat hun werk eeuwigheidswaarde heeft, maar ook zij zijn gewone mensen die niet in staat zijn om tegen de regels van de natuur in te gaan." In de huidige met objecten, theorieën, tentoonstellingen en uitpuilende depots overladen kunstwereld is een dergelijke houding een verademing. Framis' projecten conserveren overigens zichzelf: in verhaalvorm leven ze voort. In de wandelgangen hebben het *Walking Monument* en de *Compagnie de Com-*

or as a member of the immediate circle of spectators who functioned as a kind of plinth for the piece or as elements in the spectacle. In this case too, apart from the odd photograph that was taken without Framis's involvement, all that remained of the work was the memory of an unusual gathering, the stories, and of course the thoughts provoked by this 'sculpture': thoughts about what a monument might be in a democratic society such as ours.

These projects are extremely problematic for museums because they cannot be preserved. But if it were left to Framis, her projects would never be more fixed in form than this. Consequently her work is only temporary and limited to a small group of people. In other words, she makes elitist work. But Framis doesn't view this as a problem. She doesn't believe in art for a 'broader public' or in the so-called eternal value of paintings and sculptures. She argues that only direct experience is valid and that dead objects can never communicate that experience. 'Life's magic can only be expressed in the experience of an intense moment that will never return. Artists may want their work to have eternal value, but they too are just ordinary people who are not in a position to contravene the laws of nature.' In today's art world, with all its objects, theories, exhibitions and overflowing depots, such an opinion comes like a breath of fresh air. Framis's projects preserve themselves, living on as stories. The *Walking Monument* and *Compagnie de Compagnie* have taken on mythical proportions in casual conversations.

The Dreamkeeper is a follow-up to *Compagnie de Compagnie*. The poster has to stimulate the myth into life in advance. If all goes well it will proclaim: The Dreamkeeper is in town! This time Framis is also

making a concession to the material character of the exhibition space. The poster should serve as tangible proof of her project which, because this is a solo exhibition, would mean that Bureau Amsterdam's exhibition space would remain empty for a whole month. To prevent visitors from leaving the space with the feeling that they had come for nothing, Framis has decided to show something of her nocturnal experiences. Apart from her sleeping bag of Dreamdress material, Framis will also take a camera obscura into the space. Each night, this box-with-a-hole will record twelve hours of communication without words, without the intervention of reason or the metaphor of language. The primitive photographs taken by the camera obscura will be developed in Bureau Amsterdam and hung in the exhibition space. In this way the exhibition will develop and grow throughout the duration of the show. The sound piece *Loneliness Architecture* will also be played during the project. In this piece a number of actors read out dreams that refer to universal human emotions such as ambition, love, loneliness - emotions that Framis will certainly encounter on her night-time journeys to record dreams.

Framis's primary intention is not to establish a theoretical relation to recent art history. Her work stems from a personal need. But she does address THE questions facing today's younger generation of artists. What is the purpose of art in today's society? What can an artist mean? Why should an artwork by definition be material? And should all art by definition be accessible to everyone?

Ineke Schwartz

pagnie inmiddels mythische proporties aangenomen.

Met *The Dreamkeeper* maakt Framis een vervolg op de *Compagnie de Compagnie*. Het affiche moet de mythe alvast aanwakken. Als het goed is, zingt het rond: De Dromenbewaarster is in de stad! Aan het materiële karakter van een expositie doet ze een concessie. In principe volstaat het affiche als tastbaar bewijs van haar project, maar omdat het hier een solo-presentatie betreft, zou dat betekenen dat de tentoonstellingsruimte van Bureau Amsterdam een maand lang leegstaat. Om te voorkomen dat de bezoekers het pand verlaten met het gevoel voor niets te zijn gekomen, besloot Framis toch iets van haar nachtelijke sessies te laten zien. Daartoe neemt de Dromenbewaarster behalve haar slaapzak in Droomjurkenstof ook een camera obscura mee. Deze doos-met-een-gaatje registreert elke nacht twaalf uur lang het proces van communicatie zonder woorden, zonder tussenkomst van het verstand of de metafoor van de taal. De primitieve foto's die zo ontstaan, worden ontwikkeld in Bureau Amsterdam en vervolgens opgehangen. Zo ontwikkelt de tentoonstelling zich naarmate de tijd verstrijkt. Daarnaast klinkt *Loneliness Architecture*, een geluidswerk waarin een aantal acteurs dromen voorleest waarin universele menselijke gevoelens als ambitie, liefde en eenzaamheid een rol spelen - emoties die Framis bij haar nachtelijke tochten om dromen vast te leggen, zeker ontmoeten zal.

Framis is er niet in eerste instantie op uit om zich theoretisch te verhouden ten opzichte van de recente kunstgeschiedenis. Haar werk komt uit een persoonlijke behoefte voort. Maar ze stelt DE vragen van de jongste generatie kunstenaars aan de orde. Wat is de functie van kunst in de hedendaagse maatschappij? Wat kan een kunstenaar betekenen? Waarom zou een kunstwerk per definitie stoffelijk zijn? En moet alle kunst per definitie voor iedereen bereikbaar zijn?

Ineke Schwartz

Als u wilt meewerken aan het project *The Dreamkeeper* in de periode 24 januari - 8 maart 1998, kunt u contact opnemen met Alicia Framis via Bureau Amsterdam, telefoon 020 - 4220471.

Biografie

ALICIA FRAMIS

1967, Mataró, Barcelona

University of Arts, Sant Jordi, Barcelona, 1985-1990
École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, Parijs, 1990-1992
Institut des Hautes Etudes en Arts Plastiques, Parijs, 1992-1993
Rijksakademie van Beelden-de Kunsten, Amsterdam, 1995-1995

SOLOTENTONSTELLINGEN (keuze)

1994 Wax & Jardins, Artesa Galeria, Barcelona
1994 Una Casa per Sempre, Museo de Gerona, Gerona
1994 Campo a Traves, Art Center, L'Artesa, Barcelona
1995 Meeting Point, Galeria Alejandro Sales, Barcelona
1997 Cinema Solo, Galerie Micheline Szwaiger, Antwerpen

GROEPSTENTONSTELLINGEN (keuze)

1994 Distancia Zero, Santa Monica Contemporary Art Center, Barcelona
1994 Visiones Urbanas, El Transformadores, Barcelona
1994 Mostra de Video Independiente, Contemporary Art Center, Barcelona
1995 Video-Arte Hoy, Sala Mendoza, Venezuela
1995 Un Minuto, Video Festival, Florence
1996 Peiling 5, Stedelijk Museum, Amsterdam
1996 Art and Architecture, Nova Zembla, 's Hertogenbosch
1996 Compagnie de Compagnie, Festival a/d Werf, Utrecht
1996 Impakt, Video Festival, Utrecht
1997 Framenti, Nova Zembla, Den Bosch
1997 Wat af is, is niet gemaakt, De Utrechtse School, Utrecht
1997 Resonances, Parijs

INTERVENTIES IN HUIZEN

1992 Performance Crisalide, Rue Saint-Denis, Parijs
1993 Performance Rien Marche, Rue Lhomond, Parijs
1994 Experience à Deux, Rue Beaux Arts, Parijs
1995 Arte Habitable, Deurloostraat, Amsterdam
1995 Architecture Intérieure,

Amstel, Amsterdam

1996 Pour y Habiter, Le Magasin, Woonwijk Villeneuve, Grenoble

Lezingen

Donderdag 29 januari 1998, 20:00 uur

Margaret Olin (Chicago), Hilde van Gelder (Leuven) en Rineke Dijkstra (Amsterdam) geven een lezing over de notie van realiteit in de hedendaagse fotografie. Toegang f 5,-, reserveren: 020 4220471.

De lezingen worden georganiseerd in samenwerking met het Kunsthistorisch Instituut van de Universiteit van Amsterdam en financieel ondersteund door het Amsterdams Fonds voor de Kunst.

Nieuwsbrief

U kunt zich abonneren op de Nieuwsbrief van Bureau Amsterdam. Als u f 25,- overmaakt op girorekening 4500092 t.g.v. Dienst Musea voor Moderne Kunst te Amsterdam onder vermelding van Nieuwsbrief Bureau Amsterdam krijgt u de Nieuwsbrief een jaar lang toegestuurd. U ontvangt dan tevens de uitnodigingen voor de openingen.

Colofon

Tekst: Ineke Schwartz
Samenstelling tentoonstelling en redactie Nieuwsbrief: Martijn van Nieuwenhuyzen
Stagiair: Xander Karskens
Secretariaat: Jan Meijer, Peggy Zwagers (ass.)
Vormgeving: Mevis & Van Deursen
Druk: Rob Stolk, Amsterdam
Vertaling: Annabel Howland

Stedelijk Museum
Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59
1016 NN Amsterdam
tel. 31 (0)20 4220471
fax. 31 (0)20 6261730
e-mail: smba@xs4all.nl
geopend van di t/m zo,
11.00 t/m 17.00 uur

14 maart - 19 april
Roos Theuws

the dread

makekeeper

for all sleepers in the

city

RECORDED AT NIGHT

CALL 31 (0) 20 4220471

a project by Alicia Framis / design dress and bed Karen Park Gouda / collaboration couture Lola / photography Renée Kool
Stedelijk Museum Bureau Amsterdam 24 01 '98 08 03 98